

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 402/2021-38

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Jozef Holič, s. r. o., Poľovnícka 805/4, Bernolákovo, IČO 51 163 730, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Jozef Holič, proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tpo 119/2020 z 11. januára 2021, uzneseniu Okresného súdu Trenčín č. k. 1 Tp 16/2020 z 29. októbra 2020 a uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 23 Tpo 89/2020 z 22. septembra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 9. apríla 2021 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 20, čl. 23, čl. 47 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a), b), ods. 2, 3 a 4 ústavy, základných práv podľa čl. 14 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1, 2 a 3, čl. 37 ods. 2 a 3, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s porušením čl. 2 ods. 2, čl. 4 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 40 ods. 5 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Tpo 119/2020 z 11. januára 2021, uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 1 Tp 16/2020 z 29. októbra 2020 (dátum vydania uznesenia nesprávne uvedený v bode I petitu ako 29. novembra 2020, pričom v bode IV petitu je uvedený dátum 29. októbra 2020 s tým, že sťažovateľ k ústavnej sťažnosti priložil uznesenie okresného súdu sp. zn. 1 Tp 16/2020, v ktorom ako dátum jeho vydania bol uvedený 29. október 2020, pozn.) a uznesením krajského súdu č. k. 23 Tpo 89/2020 z 22. septembra 2020. Sťažovateľ sa domáha zrušenia uznesenia krajského súdu z 11. januára 2021 a uznesenia okresného súdu z 29. októbra 2020. Sťažovateľ tiež navrhuje,

aby ústavný súd rozhodol, že u neho dôvody väzby pominuli, a zrušil výrok uznesenia krajského súdu č. k. 23 Tpo 27/2018 z 22. marca 2018. Sťažovateľ sa tiež domáha primeraného finančného zadost'učinenia v sume 5 300 eur (za mesiac priet'ahu po sume 400 eur) a náhrady trov konania v sume 430,71 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením z 29. novembra 2017 bolo sťažovateľovi a spoluobvineným vznesené obvinenie pre zločin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 212 ods. 1, 4 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. f) Trestného zákona v štádiu prípravy podľa § 13 ods. 1 Trestného zákona a pre zločin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1, 3 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona na vymedzenom skutkovom základe.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 17 Tp 38/2017 z 1. decembra 2017 boli sťažovateľ a dvaja spoluobvinení vzatí do väzby pre dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“). Sťažnosť sťažovateľa a ďalších obvinených zamietol krajský súd uznesením č. k. 23 Tpo 131/2017 z 3. januára 2018.

4. Sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. V predmetnej veci bol sťažovateľ uznesením okresného súdu č. k. 6 Tp 16/2018 z 21. februára 2018 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 23 Tpo 27/2018 z 22. marca 2018 prepustený z väzby po prijatí jeho písomného sľubu a uložení obmedzení podľa § 80 ods. 1 písm. b), § 82 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku.

5. Uznesením zo 14. mája 2018, t. j. po nahradení väzby miernejšími prostriedkami, bolo rozšírené obvinenie proti sťažovateľovi a spoluobvineným (██████████ a ██████████) a obvinenie bolo vznesené aj ██████████ pre tie isté trestné činy.

6. Okresný súd uznesením č. k. 1 Tp 16/2020 z 21. júla 2020 zrušil podľa § 72, § 79 ods. 3 Trestného poriadku nahradenie väzby dohľadom probačného úradníka a uloženie obmedzenia. Proti tomuto uzneseniu podal prokurátor sťažnosť. Krajský súd rozhodol uznesením č. k. 23 Tpo 89/2020-44 z 22. septembra 2020 tak, že uznesenie okresného súdu zrušil v celom rozsahu a prikázal mu znovu konať a rozhodnúť.

7. Okresný súd po vrátení veci opäť vypočul sťažovateľa a rozhodol uznesením z 29. októbra 2020 podľa § 79 ods. 2 a 3 Trestného poriadku *per analogiam* tak, že sa u sťažovateľa menia dôvody väzby, do ktorej bol vzatý uznesením okresného súdu z 1. decembra 2017 v spojení s uznesením krajského súdu z 3. januára 2018 a z ktorej bol prepustený uznesením krajského súdu z 22. marca 2018, tak, že tieto sú ďalej dané podľa § 71 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku s tým, že podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku sa tieto dôvody väzby rozširujú na skutok vymedzený v uznesení o rozšírení obvinenia zo 14. mája 2018 (výrok I). Podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd, postupujúc podľa § 72 Trestného poriadku, *per analogiam* u sťažovateľa zrušil primerané povinnosti a obmedzenia uložené mu uznesením krajského súdu z 22. marca 2018 spočívajúce v zákaze vycestovania do zahraničia (výrok II). Podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd, postupujúc podľa § 72 a § 79 ods. 3 Trestného poriadku, *per analogiam* zamietol vo zvyšku návrh sťažovateľa na zrušenie výrokov a náhrad väzby uložených mu uznesením krajského súdu z 22. marca 2018 (nesprávne uvedené ako výrok I).

8. Proti tomuto uzneseniu podali sťažnosť prokurátor aj sťažovateľ. Krajský súd rozhodol napadnutým uznesením z 11. januára 2021 tak, že podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie vo výrokoch o zrušení primeraných povinností a obmedzení podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku uložených sťažovateľovi uznesením krajského súdu č. k. 23 Tpo 27/2018 z 22. marca 2018 a spočívajúcich v zákaze vycestovania do zahraničia a o zamietnutí jeho návrhu podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku na zrušenie zvyšných výrokov a náhrad jeho väzby v citovanom uznesení krajského súdu (výrok I). Podľa § 82 ods. 2 Trestného poriadku zamietol návrh sťažovateľa na zrušenie nahradenia jeho väzby podľa § 80 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku prijatím jeho písomného sľubu a dohľadom probačného a mediačného úradníka za súčasného uloženia obmedzení podľa § 82 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku spočívajúceho v zákaze vycestovania do zahraničia a podľa § 82 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku spočívajúceho v zákaze kontaktu s osobami [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako aj s ich príbuznými v akejkoľvek forme vrátane kontaktovania prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami (výrok II). Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú (výrok III).

9. Sťažovateľ uvádza, že po vydaní uznesenia krajského súdu č. k. 23 Tpo 89/2020 z 22. septembra 2020 podal ústavnú sťažnosť, ktorú ústavný súd uznesením sp. zn. I. ÚS 537/2020 odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

10. Sťažovateľ namieta porušenie označených práv a článkov ústavy, listiny a dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu.

11. Sťažovateľ namieta kasačný výrok napadnutého uznesenia krajského súdu z 22. septembra 2020, pričom tvrdí, že krajský súd nemal zrušiť uznesenie okresného súdu a vec vrátiť, ale mal vo väzobnej veci sám rozhodnúť konečným rozhodnutím. Podľa sťažovateľa aplikácia § 194 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku v čase pred podaním obžaloby nie je prípustná.

12. Sťažovateľ obdobne namieta, že okresný súd po vrátení veci krajským súdom pred rozhodnutím nariadil jeho opätovný výsluch, čo je „*porušením viacero práv na slobode stíhaného obvineného*“. Podľa sťažovateľa tento úkon „*nie je zákonom dovolený a je nulitný a procesne nepoužiteľný*“. Sťažovateľ poukazuje aj na právny názor, podľa ktorého trvanie nahradenia väzby a primeraných obmedzení a povinností nie je v Trestnom poriadku limitované žiadnymi lehotami a nahradenie väzby takto môže trvať až do právoplatnosti skončenia trestného stíhania (do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej). V tomto kontexte sťažovateľ poukazuje na § 84 ods. 2 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že uložené obmedzenia nesmú byť závažnejšie ako tie, ktorými by bol inak podrobený vo väzbe. Z tohto hľadiska ak je väzba limitovaná lehotou, potom právny záver, že náhrada väzby nie je časovo limitovaná a môže trvať až do skončenia trestného stíhania, je v rozpore so zásadou vyjadrenou v § 84 ods. 2 Trestného poriadku.

13. Sťažovateľ následne polemizuje s právnou kvalifikáciou skutku – osobitne čo sa týka možného spôsobenia škody najmenej v sume 266 eur, poukazuje na výsledky domovej prehliadky, namieta, že on účinne skončil spoluprácu na príprave trestného činu krádeže, a podobne namieta druhé

uznesenie vyšetrovateľa o vznesení (rozšírení) obvinenia. Sťažovateľ tiež uvádza obsírnú polemiku s uznesením sp. zn. I. ÚS 537/2020, ktorým ústavný súd odmietol jeho skoršiu ústavnú sťažnosť.

14. Sťažovateľ poukazuje na to, že v zmysle § 72 ods. 1 Trestného poriadku je rozhodovaním o väzbe aj rozhodovanie o zmene foriem (druhov) náhrad väzby. Keďže ide o rozhodovanie o väzbe, súd sa musí riadiť lehotami, ktoré platia pri rozhodovaní o väzbe. Konat' po mesiacoch o väzbe je „*porušením práv osoby obmedzenej na osobnej slobode. Porušuje sa právo na pohyb, voľné opustenie SR, vlastníť majetok, ktorý je... peňažnou zárukou a iné obmedzenia práv a slobôd, ktoré vraj podľa súdu môže trvať aj desiatky rokov a rozhodovať o nich nie je treba neodkladne a rýchlo...*“. Konajúce súdy v tejto veci rozhodovali podľa sťažovateľa s priet'ahmi, keď nerešpektovali lehoty na rozhodovanie vo väzobných veciach.

15. Podľa sťažovateľa prokurátor nepredložil ani jeden dôkaz, ktorý by preukazoval kontakt sťažovateľa so spoluobvinenými alebo svedkami, ktorý by preukazoval, že sťažovateľ «*volal, organizoval, napomáhal, či inak spolupracoval po júni 2017, kedy spoluobvinených "poslal niekam" a kedy výslovne prehlásil, že už v príprave pokračovať nebude.*». Sťažovateľ upustil od pokračovania prípravy, čím naplnil ustanovenie § 13 ods. 3 písm. a) Trestného zákona. V konaní nebolo preukázané, že došlo k presunu od prípravy do štádia pokusu. Nemožno akceptovať právny názor, že dôvody väzby trvajú, ak súdu nebol predložený dôkaz o tom. O dôvodnosti trvania probačného dohľadu, zákazu vycestovania a zákazu styku so špecifikovanými osobami sú v čase rozhodovania o väzbe právne pochybnosti a tiež pochybnosti reálne skutkové a vecné. Príprava na zločin krádeže, keď mali byť odcudzené „*státisíce Eur... vecami, ktoré neboli, nie sú a ani nikdy byť nemohli spôsobilé na prelomenie úplne jednoduchej ochrany účtov banky.*“. Išlo o napĺňanie „*infantilnej myšlienky*“, a nie o „*sofistikované konanie*“, preto sťažovateľ spochybňuje materiálne podmienky väzby. O značnej škode, resp. o škode veľkého rozsahu teda hovoríme ako o „*predstave, prianí alebo myšlienke.*“.

16. Sťažovateľ namieta, že súdy rozšírili dôvody väzby bez návrhu prokurátora, čo je v rozpore s čl. 17 ods. 1 až 5 ústavy a čl. 5 ods. 1 písm. a) až f) dohovoru. Podľa sťažovateľa sudca má povinnosť skúmať dôvody väzby v rámci trestného stíhania, ale len po predložení veci na rozhodnutie o väzbe, pokiaľ nebola na súde podaná obžaloba.

17. Kasačné uznesenie krajského súdu z 22. septembra 2020 tým, že nebolo konečným rozhodnutím o väzbe, predstavuje úkon, ktorý zbytočne konanie o väzbe preťahuje. Podľa sťažovateľa predmetným kasačným uznesením krajského súdu, keď krajský súd vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu, došlo k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľa už krajský súd vzhľadom na záver, že pominuli dôvody väzby, mal zrušiť všetky náhrady väzby. Túto nespravodlivosť podľa sťažovateľa nenapravil ani ústavný súd v konaní o skoršej ústavnej sťažnosti sťažovateľa.

18. Sťažovateľ namieta, že odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu z 11. januára 2021 je „*zásadným spôsobom*“ nesprávne, keď krajský súd dospel k záveru, že dôvody väzby trvajú a zrušil výroky uznesenia okresného súdu o zrušení primeraných povinností a obmedzení. Jednotlivé povinnosti a obmedzenia mali byť priradené k jednotlivým väzobným dôvodom. Zbytočným opakovaným rozhodovaním súdov došlo k priet'ahom a konanie o väzbe neskončilo v primeranej lehote.

19. K porušeniu práva podľa čl. 13 dohovoru došlo podľa sťažovateľa tým, že krajský súd napadnutým uznesením z 11. januára 2021 rozhodol vo veci sám ako „súd I. inštancie, voči ktorému rozhodnutiu trestný poriadok nepripúšťa sťažnosť...“. Obmedzenia, ktorým je sťažovateľ podrobený predmetným uznesením, porušujú čl. 13 ods. 1 ústavy a čl. 4 ods. 4 listiny, keďže stratili svoj zmysel aj vzhľadom na to, že žiaden súd nevyvrátil prekážku v trestnosti prípravy, keď trestnosť prípravy zaniká, ak páchatel dobrovoľne upustil od spáchania protiprávneho konania. Ani telefonát [REDAKOVANÉ] sťažovateľovi po mesiaci jún 2017 nevyvracia túto argumentáciu, keďže predmetom rozhovoru bola kúpa pozemku, a nie príprava krádeže.

20. Sťažovateľ poukazuje na to, že krajský súd na s. 11 napadnutého uznesenia „*síce teoreticky*“, ale zásadne nesprávne pripúšťa, aby súd bez návrhu prokurátora preskúmal existenciu dôvodov väzby, pokiaľ je vec pred podaním obžaloby. Rozšírenie dôvodov väzby v r. 2020 s poukazom na rozšírené vznesené obvinenie z r. 2018 nemožno akceptovať.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

21. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie špecifikovaných práv a článkov ústavy, listiny a dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a napadnutým uznesením okresného súdu. Sťažovateľ okrem iných namieta prietahy pri rozhodovaní o väzbe, právny názor, že nahradenie väzby primeranými povinnosťami a obmedzeniami nie je viazané na lehotu trvania väzby, namieta kasačné uznesenie krajského súdu. Obdobne však namieta napadnuté uznesenie krajského súdu z 11. januára 2021, ktoré je kvázi rozhodnutím súdu prvého stupňa, proti ktorému nemožno podať sťažnosť, preto porušuje právo na účinný prostriedok nápravy. Namieta tiež právnu kvalifikáciu skutku, závery o trvaní materiálnych podmienok väzby na podklade dosiaľ získaných dôkazov a rozsiahlo polemizuje s uznesením ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 537/2020, ktorým bolo rozhodnuté o jeho skoršej ústavnej sťažnosti.

III.1. K namietanému uzneseniu krajského súdu z 22. septembra 2020:

22. Ústavný súd v tejto časti ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že sťažovateľ proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z 22. septembra 2020 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, podal už skôr ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal podobné alebo identické skutočnosti (napr. zbytočné prietahy v konaní, nemožnosť zrušenia uznesenia okresného súdu a pod.).

23. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (m. m. III. ÚS 149/04)].

24. Ústavný súd poukazuje na to, že uznesením sp. zn. I. ÚS 537/2020 ústavný súd odmietol skoršiu ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, vychádzajúc z toho, že napadnuté uznesenie krajského súdu z 22. septembra 2020 je kasačným rozhodnutím, a teda o námietkach sťažovateľa rozhodol okresný súd uznesením z 29. októbra 2020 a následne aj krajský súd na podklade sťažnosti sťažovateľa podľa Trestného poriadku.

25. Vzhľadom na skutočnosť, že podmienky konania pri novom rozhodovaní rovnako nemohli byť splnené [§ 55 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde], keďže ústavný súd aktuálne rozhodoval už o novom rozhodnutí generovanom svojím pôvodným kasačným rozhodnutím, rozhodol o odmietnutí ústavnej sťažnosti v tejto jej časti ako o neprípustnej [§ 56 ods. 2 písm. d) a § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

III.2. K namietanému uzneseniu okresného súdu z 29. októbra 2020:

26. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľa v tejto časti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vymedzeného už v bode 23 tohto uznesenia.

27. Sťažovateľ podal proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sťažnosť podľa Trestného poriadku. Krajský súd námietky sťažovateľa vecne preskúmal a rozhodol napadnutým uznesením z 11. januára 2021. Uplatnenie právomoci krajského súdu takto vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať opodstatnenosť námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu.

28. Na tomto základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa už pri jej predbežnom prerokovaní odmietol v časti, v ktorej namieta porušenie základných práv podľa čl. 20, čl. 23, čl. 47 ústavy v spojení s porušením čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 12 ods. 1, čl. 13 ods. 1 písm. a), b), ods. 2, 3 a 4 ústavy, základných práv podľa čl. 14 ods. 1 a 2, čl. 36 ods. 1, 2 a 3, čl. 37 ods. 2 a 3 listiny v spojení s porušením čl. 2 ods. 2, čl. 4 ods. 1, 2, 3 a 4 a čl. 40 ods. 5 listiny, ako aj práv podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 (v časti hmotnoprávných a procesných aspektov týchto práv okrem rýchlosti rozhodovania, pozn.), čl. 6 ods. 1 (právo na spravodlivé súdne konanie, pozn.) a čl. 13 dohovoru pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie [§ 56 ods. 2 písm. a) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde].

III.3. K namietanému uzneseniu krajského súdu z 11. januára 2021:

29. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, III. ÚS 263/03, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06, III. ÚS 198/07, III. ÚS 79/2012).

30. Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre, poukazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02). O svojvôli, resp. arbitrárnosti pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

31. Ústavný súd považuje za potrebné poukázať tiež na svoju judikatúru, v zmysle ktorej rozhodnutie a postup všeobecného súdu, ktoré sú v súlade s platným a účinným zákonom (na vec aplikovateľnými procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi), nemožno kvalifikovať ako porušovanie základných ľudských práv (m. m. napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

32. Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že už vo veci rozhodol kasačným uznesením z 22. septembra 2020, v ktorom vytkol konkrétne skutočnosti a uložil okresnému súdu, aby sa týmito skutočnosťami zaoberal (pozri posledný odsek napadnutého uznesenia z 11. januára 2021 na s. 7). Následne konštatoval, že okresný súd uvedené pochybenia napravil len čiastočne.

33. Krajský súd poukázal na to, že okresný súd po vrátení veci rozhodol po vylúčení sťažovateľa, čím mal opätovne možnosť vyjadriť sa pred súdom k dôvodnosti svojho trestného stíhania, a tým aj k dôvodom, pre ktoré žiadal zrušiť nahradenie väzby. Krajský súd akceptoval postup okresného súdu, ktorý rozhodol o zmene (rozšírení) dôvodov väzby sťažovateľa. Postup podľa § 76 ods. 8 Trestného poriadku prichádza do úvahy v situácii, keď je obvinenému vznesené obvinenie pre ďalší (iný) trestný čin (skutok), na ktorý sa pôvodné rozhodnutie o väzbe vzťahovalo. Rozhodnutie o väzbe sa vzťahuje na skutok, a nie na jeho právnu kvalifikáciu. Krajský súd poukázal na judikatúru ústavného súdu, z ktorej vyplýva potreba, aby obvinený vedel, z akého dôvodu je trestne stíhaný. Poukázal na to, že pôvodné rozhodnutie o väzbe sa nevzťahovalo na pozmenený skutok po rozšírení obvinenia, preto „*bolo správne a zákonné rozhodnúť o zmene dôvodov väzby u obvineného tak, ako o tom rozhodol sudca pre prípravné konanie na základe právneho názoru krajského súdu...*“.

33.1. Ústavný súd bez vplyvu na podstatu a záver tohto rozhodnutia dopĺňa, že § 76 ods. 8 (druhá veta) Trestného poriadku má oproti § 79 ods. 2 (druhej vete) Trestného poriadku povahu osobitného ustanovenia (*lex specialis*). Nejde totiž o zmenu dôvodov väzby podľa § 71 Trestného poriadku, ale o rozšírenie dôvodov väzby na ďalší skutok vzneseného obvinenia, keď tieto dôvody môžu byť odlišné od skorším rozhodnutím konštatovaných dôvodov väzby. Dotknutá situácia má teda povahu autonómneho rozhodovania o väzbe pre ďalším obvinením pokrytý skutok, čo by v prípade, ak by

obvinený už vo väzbe nebol, zodpovedalo rozhodovaniu o vzatí do väzby, preto je v § 76 ods. 8 Trestného poriadku pre prípravné konanie upravené rozhodovanie o takej zmene dôvodov väzby sudcom pre prípravné konanie len na návrh prokurátora, nie *ex officio*, ako je to v prípade rozhodovania súdu po podaní obžaloby. To však neznamená, že bez rozhodnutia podľa § 76 ods. 8 druhej vety Trestného poriadku nemôže mať širší rozsah vzneseného obvinenia v predmetnom konaní vplyv na umocnenie doterajších väzobných dôvodov skutkovo viazaných na pôvodne vznesené obvinenie (napríklad a typicky v prípade preventívnej väzby, pokiaľ ide o rovnorodú novo stíhanú trestnú činnosť). Taký účinok nastáva aj v prípade, ak dôjde k vzneseniu nového obvinenia v inom konaní, keď rozhodnutie podľa § 76 ods. 8 druhej vety Trestného poriadku nie je možné.

34. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa na neverejnom zasadnutí oboznámil so spisom, pričom podrobne uviedol skutočnosti, ktoré z neho zistil so zameraním na existenciu a trvanie materiálnych podmienok väzby (skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol spáchaný skutok, ktorý má znaky trestného činu, a dôvodnosť podozrenia, že tento skutok spáchal aj sťažovateľ), poukázal pritom na vykonané dôkazy – zaistovacie úkony, znalecké dokazovanie a pod. Skúmal aj námietky (obranu) sťažovateľa a vysporiadal sa s nimi. Poukázal na dôverný vzťah medzi spoluobvinenými, na ich vzájomnú komunikáciu, pričom uviedol, že bola zaznamenaná pravidelná telefonická komunikácia medzi sťažovateľom a obvineným [REDACTED] aj po júni 2017.

35. Podrobne sa vysporiadal s námietkou sťažovateľa o zániku trestnosti prípravy na zločin, pričom konštatoval, že neboli naplnené podmienky pre zánik trestnosti prípravy, keďže sťažovateľ neodstránil nebezpečenstvo, ktoré mohlo vzniknúť záujmu chránenému Trestným zákonom z podniknutej prípravy v zmysle § 13 ods. 3 písm. a) Trestného zákona (sťažovateľ nevymazal údaje, doklady a snímky zo svojho mobilného telefónu). Nebol naplnený ani druhý zákonný dôvod k zániku trestnosti, keď sťažovateľ neurobil o príprave na zločin oznámenie príslušnému orgánu v zmysle § 13 ods. 3 písm. b) Trestného zákona. Poukázal tiež na § 13 ods. 4 Trestného zákona, podľa ktorého ustanovením § 13 ods. 3 nie je dotknutá trestnosť obvineného za iný trestný čin, ktorý už týmto konaním mohol spáchať. V tomto kontexte krajský súd zdôraznil, že sťažovateľovi bolo vznesené obvinenie aj pre už dokonaný zločin, a nie len pre prípravu zločinu krádeže spolupáchateľstvom. V tejto argumentačnej línii krajský súd napokon uviedol, že nejde o rozhodovanie o vine, ale o rozhodnutie o tom, či je dané dôvodné podozrenie, že stíhané skutky majúce znaky trestného činu spáchal konkrétny obvinený.

36. Krajský súd poukázal na zmätočnosť výroku II preskúmaného uznesenia okresného súdu. Následne poukazoval na skutočnosti, ktoré odôvodňujú uloženie príslušných obmedzení a povinností. Poukázal na to, že nezistil také skutočnosti, ktoré by väzobné dôvody spochybňovali.

37. Dôvody kolúznei väzby podľa § 71 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vyplývajú z okolností veci, ktoré spočívajú v tom, že ide o sofistikovanú a dlhodobu plánovanú trestnú činnosť. Tento dôvod väzby je daný jednak vo vzťahu k možnému ovplyvňovaniu konkrétnych osôb, s ktorými má sťažovateľ zákaz sa kontaktovať, ale aj vo vzťahu k ďalším osobám. Relevantný je aj spôsob komunikácie medzi obvinenými, spôsob nakladania so získanými údajmi a ich uchovania. Z týchto skutočností vyplýva obava, že by sťažovateľ mohol mariť objasňovanie skutočností dôležitých pre trestné konanie aj vzhľadom na neukončenie prípravného konania.

38. Dôvody preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sú dané tým, že sťažovateľ je podozrivý, že pripravovanou trestnou činnosťou chcel získať nemalé finančné prostriedky, pričom nemalo ísť o jednorazový akt, ale o pokračovaciú rozsiahlu a sofistikovanú trestnú činnosť. Išlo o trestnú činnosť páchanú v elektronickej podobe, na diaľku a utajovaným spôsobom. Z tejto skutočnosti vyplýva dôvodná obava, že v páchaní obdobnej trestnej činnosti môže sťažovateľ pokračovať.

39. Krajský súd tiež zohľadnil, že trestná činnosť mala byť vykonávaná aj mimo územia Slovenskej republiky. Táto okolnosť tiež objektívne sťažuje rýchlosť vyšetrovania, čo vyplýva aj z počtu dosiaľ nevybavených žiadostí o právnu pomoc zo zahraničia (a to aj mimo krajín Európskej únie, pozn.). Táto skutočnosť pritom odôvodňuje aj ponechanie zákazu vycestovania do zahraničia.

40. K trvaní primeraných obmedzení a povinností krajský súd uviedol, že lehoty väzby podľa § 76 ods. 6 a 7 Trestného poriadku sa týkajú len situácie, *„keď je obvinený stíhaný vo väzbe, teda nie situácie, ak je jeho väzba nahradená iným miernejším inštitútom. Trvanie nahradenia väzby, vrátane trvania primeraných obmedzení a povinností v Trestnom poriadku nie je limitované žiadnymi lehotami a môže teda trvať až do právoplatného skončenia trestného stíhania.“*

41. K námietkam sťažovateľa o prieťahoch vo vyšetrovaní krajský súd uviedol, že *«nezistil subjektívne prieťahy orgánov činných v trestnom konaní (či súdu), ktoré by mohli mať podstatný vplyv na „iné“ rozhodnutie. Vyšetrovanie predmetnej veci síce trvá už dlhší čas, avšak z obsahu vyšetrovacích úkonov vyplýva, že bolo realizovaných viacero žiadostí o právnu pomoc do cudziny (veľkého počtu štátov, a to nielen štátov v Európskej únii). Vyšetrovací spis má aktuálne už... viac ako 4400 strán, avšak vo zväzku XVI. neboli očíslované všetky listy), čo rovnako svedčí o náročnosti predmetnej veci z pohľadu dokazovania.»*

42. Vychádzajúc z napadnutého uznesenia krajského súdu a skutočností v tomto uznesení uvedených, ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd svoje právne závery primeraným spôsobom odôvodnil, tieto právne závery sú logické, konzistentné a ústavný súd ich nepovažuje za arbitrárne.

43. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal s námietkami sťažovateľa. Osobitne pritom odôvodnil postup okresného súdu, ktorý rozšíril dôvody väzby aj na skutok vyplývajúci z rozšíreného obvinenia sťažovateľa, pričom za rozhodujúce považoval, že obvinenie je vznesené pre skutok bez ohľadu na jeho právnu kvalifikáciu. Krajský súd vyčerpávajúco odôvodnil právny záver, že neboli naplnené zákonné dôvody na zánik trestnosti prípravy zločinu. Krajský súd napokon tiež skúmal námietku sťažovateľa o trvaní náhrady väzby, pričom uviedol, že lehoty trvania väzby nemožno aplikovať na situácie, keď obvinený nie je vo väzbe, keďže sa uplatňujú miernejšie prostriedky ako väzba. Ústavný súd nemá dôvod zasiahnuť do týchto právnych záverov krajského súdu, preto bez ďalšieho na túto argumentáciu odkazuje.

44. Osobitne k námietke trvania náhrady väzby ústavný súd poukazuje na svoje skoršie rozhodnutie, v ktorom uviedol, že v Trestnom poriadku, resp. v žiadnom z jeho ustanovení týkajúcich sa tejto problematiky zákonodarca trvanie nahradenia väzby, a teda ani primeraných povinností alebo obmedzení neohraničil použitím ustanovení upravujúcich trvanie väzby. Momentom, ktorého dôsledkom musí byť ukončenie uložených povinností a obmedzení, je skončenie nahradenia väzby v dôsledku zániku väzobného dôvodu. Použitie ustanovení o trvaní väzby vo vzťahu k dĺžke trvania nahradenia väzby, a tým aj primeraných povinností a obmedzení

neumožňuje ani tá skutočnosť, že pri nahradení väzby dochádza k ponechaniu obvineného na slobode alebo jeho prepustení z väzby na slobodu, pritom „väzobné lehoty“ plynú iba pri ich reálnom výkone (II. ÚS 184/2010).

45. K podobnému právnemu záveru dospel aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. 2 Tost 28/2017 z 12. septembra 2017 (uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 5/2018 pod č. 44), podľa ktorého nahradenie väzby zákonom ustanovenou garanciou a s tým spojené obmedzenia (druhý diel štvrtej hlavy prvej časti Trestného poriadku) sú benefitom obvineného, ktorý mu umožňuje napriek danosti materiálneho a formálneho dôvodu väzby (§ 72 Trestného poriadku) byť stíhaný na slobode (teda s využitím proporcionálne miernejšieho prostriedku zásahu do osobných práv). Nahradenie väzby nie je väzbou, aj keď je podmienené existenciou dôvodu väzby, ktorej zabezpečovaciu funkciu v konaní plní (zastupuje), a preto nie je ohraničené lehotami trvania väzby (§ 76 Trestného poriadku) a z lehoty nahradenej väzby (pre prípad porušenia určených podmienok náhrady väzby a pretrvávajúcej aktuálnosti dôvodu väzby) neodčerpáva žiadny časový úsek.

46. Napadnutým uznesením krajského súdu mohlo dôjsť k zásahu do slobody pohybu a pobytu sťažovateľa v dôsledku uložených primeraných obmedzení a povinností (zákaz vycestovať do zahraničia, zákaz kontaktu s osobami). Právne závery, z ktorých vychádza napadnuté uznesenie, nie sú arbitrárne a ani zjavne neodôvodnené, preto predmetný zásah do slobody pohybu a pobytu sa udial ústavne akceptovateľným spôsobom, preto nemožno uvažovať o porušení čl. 23 ústavy, resp. čl. 14 ods. 1 a 2 listiny.

47. K porušeniu čl. 20 ústavy malo podľa sťažovateľa dôjsť v dôsledku blokovania peňažných prostriedkov z titulu zloženia peňažnej záruky. Z ústavnej sťažnosti, resp. z priložených príloh nevyplýva, že by došlo k uplatneniu inštitútu peňažnej záruky podľa § 81 Trestného poriadku. Primerané povinnosti a obmedzenia uložené sťažovateľovi nemajú vecnú súvislosť s jeho vlastníckym právom, preto nemožno uvažovať o porušení základného práva podľa čl. 20 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu.

48. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru, v prerokúvanom prípade sa bezprostredne nerozhodovalo o zadržaní sťažovateľa. Sťažovateľ bol vzatý do väzby iným rozhodnutím, a nie napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým sa rozhodovalo o zachovaní obmedzení spojených s nahradením väzby miernejšími prostriedkami v čase, keď už bol sťažovateľ na slobode. V predmetnej veci preto nemožno uvažovať o porušení hmotných a procesných práv, ktoré sú inkorporované v uvedených ustanoveniach dohovoru, napadnutým uznesením krajského súdu. Rýchlosť rozhodovania súdov, ktorá je tiež súčasťou práva podľa čl. 5 ods. 3 a 4 dohovoru, ústavný súd posudzoval v časti III.4 tohto uznesenia.

49. V prerokúvanom prípade ide o rozhodovanie o väzbe (o nahradení väzby miernejšími prostriedkami, resp. o ďalšom trvaní náhrady väzby), preto *ratione materiae* sa na toto konanie nevzťahuje základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Obdobne predmet prerokúvanej veci nemá žiadnu vecnú súvislosť so základným právom podľa čl. 36 ods. 2 listiny, resp. podľa čl. 36 ods. 3 listiny.

50. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a čl. 13 ods. 1 písm. a), b), ods. 2, 3, 4 ústavy, ako aj čl. 2 ods. 2, čl. 4 ods. 1, 2, 3 a 4 listiny, tieto články

vyjadrujú špecifické ústavné princípy. Označené články ústavy a listiny neupravujú základné právo a slobodu, ktorých ochrany by bolo možné domáhať sa samostatne v konaní podľa čl. 127 ústavy. Ústavný súd v tomto kontexte podotýka, že ústava nepredpokladá prieskum ústavných princípov a zásad podľa tých článkov ústavy a listiny v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorých obsahom nie sú základné ľudské práva a slobody, a preto nie sú priamo aplikovateľné v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy.

51. V prerokúvanom prípade nemožno uvažovať o aplikácii, a tým ani o porušení zásady *ne bis in idem* vyjadrenej v čl. 40 ods. 2 listiny.

52. Z ústavnej sťažnosti nevyplýva taká argumentácia, prípadne také okolnosti, ktoré by indikovali možné porušenie základných práv inkorporovaných v čl. 47 ústavy, resp. v čl. 37 ods. 2 a 3 listiny (právo odoprieť výpoveď, právo na právnu pomoc, rovnosť účastníkov v konaní, právo na tlmočníka).

53. Z čl. 13 dohovoru vyplýva pre fyzické osoby a právnické osoby právo akcesorickej (druhotnej alebo sekundárnej) povahy na účinné právne prostriedky nápravy pred národným orgánom v prípade porušenia ostatných ľudských práv chránených dohovorom. Ústavný súd odkazuje aj na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájitelné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie vo veci *Silver* a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (*Boyle a Rice* proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131, rovnako nálezy ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 24/2010, IV. ÚS 325/2011, IV. ÚS 90/2013).

54. Sťažovateľ v predmetnej veci okrem porušenia čl. 13 dohovoru namietal porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý ale *ratione materiae* nemožno aplikovať, a tiež porušenie práv podľa čl. 5 ods. 1, 3, 4 a 5 dohovoru, ktorých porušenie ústavný súd nezistil. Obdobne sťažovateľove námietky týkajúce sa ďalších základných práv podľa ústavy a listiny posúdil ústavný súd ako zjavne neopodstatnené, nezostalo žiadne právo, v spojení s ktorým mohol sťažovateľ namietat porušenie čl. 13 dohovoru. Napadnutým uznesením krajského súdu preto nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 13 dohovoru. V tomto kontexte je potrebné tiež uviesť, že sťažovateľ proti uzneseniu okresného súdu z 29. októbra 2020 podal sťažnosť podľa Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd napadnutým uznesením, pričom vecne preskúmal námietky sťažovateľa. Skutočnosť, že proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší opravný prostriedok, nemôže predstavovať porušenie práva podľa čl. 13 dohovoru. Slovenská republika nemusí mať v súvislosti s dohovorom tretiu inštanciu trestného súdnictva (pri rozhodovaní o vine a treste; porovnaj m. m. I. ÚS 470/2014), pričom nepochybné tento právny názor možno aplikovať aj na rozhodovanie o väzbe.

55. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.4. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj porušeniu práv podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 22. septembra 2020, napadnutým uznesením okresného súdu z 29. októbra 2020 a napadnutým uznesením krajského súdu z 11. januára 2021:

56. Sťažovateľ namieta zbytočné prietahy v konaní o jeho návrhu na zrušenie náhrady väzby, t. j. návrhu na zrušenie primeraných obmedzení a povinností, ktoré mu boli uložené. Namieta pritom jednotlivé rozhodnutia označených súdov. Osobitne namieta, že k predĺženiu konania o jeho návrhu na zrušenie náhrad väzby došlo kasačným výrokom uznesenia krajského súdu z 22. septembra 2020.

57. V súvislosti s touto námietkou sťažovateľa ústavný súd poukazuje na to, že procesné garancie týkajúce sa rýchlosti rozhodovania súdov sú inkorporované v základnom práve podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj v právach podľa čl. 5 ods. 3 a 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z uvedeného dôvodu ústavný súd posúdil porušenie týchto práv (osobitne spomenutý procesný aspekt rýchlosti rozhodovania súdov) napadnutými uzneseniami osobitne.

58. V prerokúvanom prípade ide o rozhodovanie o väzbe (o návrhu sťažovateľa na zrušenie náhrad väzby). Pokiaľ teda ide o námietku porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami, ústavný súd poukazuje na rozhodovaciu činnosť ESLP a tiež na judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 200/06, III. ÚS 277/07, II. ÚS 31/2021), podľa ktorej konania všeobecných súdov, ktorými sa rozhoduje o väzbe, nie sú konaniami o trestnom obvinení samotnom (konaniami vo veci samej týkajúcimi sa viny obvinenej osoby) a ani konaniami o právach alebo záväzkoch občianskoprávneho charakteru. Vychádzajúc z uvedeného, označené články ústavy, listiny a dohovoru sa na väzobné konanie *ratione materiae* nevzťahujú. Jednotlivé procesné záruky z označených článkov vyplývajúce sú inkorporované priamo do špeciálnych ustanovení čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy (ktorých porušenie sťažovateľ nenamieta, pozn.) a čl. 5 dohovoru aplikovateľných na režim rozhodovania o väzbe. Záver o neaplikovateľnosti sa týka aj namietaného porušenia čl. 5 ods. 3 dohovoru, ktorý sa uplatňuje v rámci primárneho rozhodovania o vzatí do väzby.

59. Procesné garancie súdnej kontroly väzby v nasledujúcich štádiách väzobného rozhodovania, napr. preskúmanie žiadosti o prepustenie z väzby, rozhodovanie o predĺžení väzby, rozhodovanie o nahradení väzby (ako je to v prípade sťažovateľa), poskytuje čl. 5 ods. 4 dohovoru.

60. V tomto kontexte ústavný súd poukazuje na právne závery uvedené v bodoch 44 a 45 tohto uznesenia, z ktorých vyplýva, že nahradenie väzby je limitované trvaním dôvodov väzby, nie však lehotami väzby. Z týchto právnych záverov možno nepriamo odvodiť, že rozhodovanie o náhrade väzby, resp. o jej ďalšom trvaní v situácii, keď je obvinený na slobode (t. j. reálne nevykonáva väzbu), nemožno podriaďovať takým prísnyim požiadavkám z hľadiska rýchlosti konania, ktorým sú väzobné súdy podrobené, keď rozhodujú v situácii, keď obvinený je reálne vo väzbe (pri rozhodovaní napr. o žiadosti obvineného o prepustenie z väzby). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namietal existenciu zbytočných prietahov len na podklade konkrétnych rozhodnutí označených súdov v konaní o jeho žiadosti (návrhu) na zrušenie náhrady väzby (zrušenie uložených primeraných obmedzení a povinností), neuvádzal pritom obdobia nečinnosti, prípadne neefektívneho postupu v napadnutých konaniach. Pokiaľ ide o vznik zbytočných prietahov na

podklade kasačného výroku napadnutého uznesenia krajského súdu z 22. septembra 2020, ústavný súd poukazuje na uznesenie sp. zn. I. ÚS 537/2020 (bod 41 uvedeného uznesenia), v ktorom dospel k záveru o ústavnej udržateľnosti kasácie preskúmaného uznesenia okresného súdu, preto zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci nemôže predstavovať zbytočný priet'ah na strane krajského súdu. Vychádzajúc z týchto skutočností, ústavný súd dospel k záveru, že medzi namietaným porušením práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (z hľadiska rýchlosti rozhodovania, pozn.) a napadnutým uznesením krajského súdu z 22. septembra 2020, napadnutým uznesením okresného súdu z 29. októbra 2020 a napadnutým uznesením krajského súdu z 11. januára 2021 nie je relevantná príčinná súvislosť, preto na skutkovom základe vymedzenom s'ťažovateľom nemohlo dôjsť k porušeniu tohto práva.

61. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

62. Keďže ústavná s'ťažnosť s'ťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jeho ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. augusta 2021

Libor Duľa
predseda senátu